

Jako správce konkursní podstaty měl nárok podle § 82 star. konk. řádu na náhradu hotových vydání a na odměnu proti konkursní podstatě (§ 46 čís. 1 konk. ř.). Konkursní podstatu tvoří veškeré jmění úpadcovo podrobené exekuci (§ 1 konk. ř.). Z toho je patrno, že nároky správce podstaty se hradí ze jmění úpadcova. Není-li v podstatě dostatečné hotovosti k uhrazení nároků správcových, musí si úpadce, jenž se domáhal zrušení konkursu podle § 167 konk. ř., opatřiti prostředky k uhrazení nebo zajištění těchto nároků, neboť zrušení konkursu podle § 167 konk. ř. předpokládalo souhlas i věřitelů podstaty, k nimž náleží i správce podstaty. Není proto v rozporu s dobrými mravy, učinil-li žalovaný správce podstaty souhlas se zrušením konkursu závislým na zajištění svých nároků. Bylo-li však zjištěno, že vkladní knížka byla dána dovolatelem jako jistota, byl žalovaný podle § 1369 obč. zák. povinen knížku tu, resp. její realizační výtěžek dovolateli vydati jen v případě, byla-li jeho pohledávka, pro niž zástava byla dána, plně uspokojena. Bylo tedy povinností dovolatelovou, by tvrdil a prokázal, že žalovaný byl uspokojen; o to se však vůbec nepokusil.

Čís. 13346.

Nepřísluší-li úrokům stejné pořadí s jistinou (§ 216, poslední odstavce, ex. ř.), nepřisluší ani útratám vzniklým vymáháním těchto úroků.

(Rozh. ze dne 3. března 1934, R II 339/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekuční prodanou nemovitost nepřikázal soud první stolice vymáhajícímu věřiteli v pořadí jistiny útraty stanovené rozsudkem ze dne 13. září 1929 ani útraty exekuce E 873/30. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

V projednávaném případě přísluší pořadí, jež má jistina, jen úrokům za dobu od 24. listopadu 1929 do 24. listopadu 1932, ne však úrokům za dobu od 1. července 1927 do 1. července 1929, na něž se právě vztahuje rozsudek ze dne 13. září 1929 a řízení exekuční E 873/30. Důsledkem toho nepřisluší ani útratám stanoveným tímto rozsudkem a dále vypluvším z exekuce E 873/30 pořadí jistiny, byť i útraty exekuční vznikly po 24. listopadu 1929, poněvadž jsou jen příslušenstvím úrokové pohledávky nepožívající stejného pořadí s jistinou (srovnej rozhodnutí čís. 5749, 11.701 sb. n. s.).

Čís. 13347.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Proti usnesení o dovolacím soudu ve sporech pracovních, jímž bylo rozhodnuto o námitce nepřislušnosti pracovního soudu, není přípustný dovolací rekurs ani v otázce útrat.

(Rozh. ze dne 3. března 1934, R II 29/34.)

P r a c o v n í s o u d, zamítнув námitku věcné a místní nepřislušnosti, uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** vyhověl námitce nepřislušnosti, zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu; co se týče útrat, uložil žalobci, by zaplatil žalované útraty odvolacího řízení, útraty řízení před prvním soudem nepřisoudil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs žalovaného.

D ů v o d y :

Napadeno jest jen v otázce útrat usnesení odvolacího soudu jako soudu druhé stolice vydané ve sporu pracovním podle § 33 odst. (2) zák. 131/31 sb. z. a n. o námitce místní a věcné nepřislušnosti pracovního soudu, ve kterémžto případě odvolací soud rozhoduje v podstatě jako soud rekursní. Podle § 36 odst. (2) zák. čís. 131/31 sb. z. a n. rozhoduje rekursní soud s konečnou platností, a to nejen o takových námitkách, nýbrž i o útratách sporu, jak zřejmo z odstavce prvního § 36 zákona o pracovních soudech, který sice připouští rekurs z výroku rozsudku pracovního soudu o útratách, avšak pro rozhodnutí rekursního soudu o útratách rekursu nečiní v odstavci druhém § 36 zák. čís. 131/31 sb. z. a n. co do přípustnosti dovolacího rekursu výjimku. Stěžovatelé, tvrdíce, že ustanovení § 36 zákona o pracovních soudech má jen ustanovení o podpůrném použití předpisů civilního řádu soudního o rekursním řízení, prezírají prvou větu druhého odstavce § 36 tohoto zákona, že rekursní soud rozhoduje s konečnou platností.

Čís. 13348.

Exekuční výsady, stanovené v § 36 zákona ze dne 20. února 1920, čís. 142 sb. z. a n., nelze použítí na příjem z trafiky, udělené válečnému poškozenci podle § 4 zák.

(Rozh. ze dne 3. března 1934, R II 42/34.)

Usnesením ze dne 26. září 1933 povolil soud první stolice k vydobytí peněžité pohledávky exekuci zabavením provise, příslušející dlužnici jako trafikantce. Usnesením ze dne 14. listopadu 1933 zrušil soud první stolice z úřadu podle § 39 čís. 2 ex. ř. povolenou exekuci, maje za to, že exekuce na tabáční provisi jest omezena jen na pohledávky státu na nároky na zákonnou výživu, jelikož je zjištěno, že trafikantka byla povinné straně — vdově po válečném poškozenci — propůjčena náhradou za vdovský důchod. **R e k u r s n í s o u d** zrušil usnesení prvního soudu ze dne 14. listopadu 1933. **D ů v o d y:** Zrušení exekuce stalo se neprávem. Podle § 1 zákona ze dne 20. února 1920 čís. 142 sb. z. a n. mají váleční poškozenci nárok na požitky ze státní pokladny podle ustanovení tohoto zákona. Těmito požitky jsou podle § 6 cit. zák. a) důchod invalidní, b) důchod vdovský, c) důchod sirotčí a d) důchod předkův. Podle § 36 cit. zák. nomou býti důchody přiznané podle tohoto zákona zabaveny jen a) pro zálohy a zápůjčky tam uvedené a b) až do polovice pro nároky na zákonnou výživu. Z těchto ustanovení plyne jasně, že se omezení vedení exekuce vztahuje jen na důchody